

κίαν τοῦ 1687 εἰς κατασκευὴν τηλεβολοστοιχίας, ἔξαχθεὶς δὲ τὸ 1835 ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Schaubert καὶ Hansen ἀνηγέρθη πάλιν (πρβ. *Der Tempel der Nike Apteros* ὑπὸ Ross, Schaubert καὶ Hansen . . 1839). τέσσαρας πλάκας τοῦ πρὸς δυσμὰς καὶ βορρᾶν ζωφόρου ἀπήγαγεν δὲ Elgin εἰς Ἀγγλίαν, ἔνθα ἀπόκεινται νῦν ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ· ἡ μεσημβρινὴ κατὰ μῆκος πλευρὸς καὶ ἡ σχεδὸν τελεία ἀνατολικὴ ἀνεστηλώθησαν πάλιν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀντικατέστη δι’ ἀπομιμήσεως ἐξ ὀπτῆς γῆς. Κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς ταύτας ἀπηλλάγησαν καὶ τὰ Προπύλαια τῶν παραμορφουντων αὐτὰ φραγκικῶν καὶ τουρκικῶν οἰκοδομημάτων, τοῦ δὲ χώματος ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως καταρριπτομένου ἐπὶ τῆς πρὸς μεσημβρίαν κλιτύν τῆς Ἀκροπόλεως κατεκαλύφθη ὁ κῆρος, ἔνθα ἔκειντο τὸ Ἀσκληπιεῖον, ὁ ναὸς τῆς Θέριδος καὶ ὁ τῆς Ἰσιδορᾶς, οὔτινες, ὡς λεχθήσεται κατωτέρω, ἀνεκαλύφθησαν (1876) ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον (1835) μεζίων κίνδυνος ἐπέκειτο τῇ Ἀκροπόλει, τὸ ἀρχιτέκτονος Schinkel προτείναντος τὴν οἰκοδόμησιν τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων ἐπὶ τοῦ ιεροῦ τῆς Ἀθηνᾶς βράχου· ἐκαστος φίλος τῆς ἀρχαιότητος χάριει ὅτι τὸ φανταστικὸς σχέδιον δὲν ἐξετέλεσθη. Τοῦ Ross ἀναγκασθέντος (1836) νὰ ἀπέλθῃ τῶν Ἀθηνῶν διεκόπησαν ἐπὶ πολὺν χρόνον αἱ ἀνασκαφαὶ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, τὸ δὲ σπουδαιότερον ἔργον εἶναι, ὅτι ὁ μὲν Πιττάκης τὸ 1857 καὶ 1858 ἐξέθαψε τὸ ἐπὶ Ῥηγιγλή Φεδεῖον, ὅπερ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Stuart ὃ τοῦ Ιπποστάσιον, οὗτον δὲ ἀγρός, ὁ δὲ H. Strack τὸ 1862 ἀπέκλυψε τὸ διοινυσιακὸν θέατρον.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ πρώτου μέρους τοσαῦτα· τὸ δὲ περιεχόμενον τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ βιβλίου (περὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τέλους τῆς ἀρχῆς

τοῦ Κίμωνος) εἶναι τοιόνδε. Ἐρεχθεὺς (ἢ Ἐριχθόνιος) ἦτο δὲ καρπὸς τοῦ ἕρωτος τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ἢ Γῆ παραλαβόμενα τὸ ἐκτεμένον ἐγένετο τροφὸς αὐτοῦ, ἀλλ’ ἢ Ἀθηνᾶ τὸ μὲν οἰκτῷ καμπτομένη, τὸ δὲ αἰσχυνομένη προεῖλετο νὰ ἐκμέρψῃ τὸ βρέφος πρύφα τῶν ἄλλων θεῶν καὶ θεῖσα αὐτὸν ἐν κίστῃ ἐκόμισεν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ιερὸν αὐτῆς, ἔνθα ἔζων αἱ τρεῖς τοῦ Κέκροπος θυγατέρες, Πάνδροσος, Ἀγραυλος καὶ Ἐρση, καθωσιωμέναι τῇ λατρείᾳ τῆς θεᾶς. Ἡμέραν τινὰ ἰδοῦσα ἡ θεά, ὅτι ἡ πόλις αὐτῆς ἦτο βατῇ ἐκ δυσμῶν ἀπῆλθεν, ὅπως λάβῃ ὅρος ἐκ Πελλήνης· ἐπιτρέφασα τὴν κίστην τῇ Πανδρόσῳ ἐκέλευσε· νὰ μὴ ἀνοίξωσιν αὐτήν. Ἡ Πανδροσος ἐφάνη εὐπειθής, αἱ ἔτεραι δύο δημῶς ἀδελφαὶ ὑπὸ περιεργίας κινούμεναι ἀπεκάλυψαν τὸ ἀπόρρητον. Κορώνη ἐμήνυσε τὸ πρᾶγμα τῇ Ἀθηνᾶ, ἐπιστρεφόμενη μετὰ τοῦ ἐν χερσὶν ὅρους· τῆς θεᾶς ἐκπλαγείσης καὶ θυμωθείσης ἐξέπεσε τῶν χειρῶν τὸ ὅρος, ὅπερ ἀπετέλεσε τὸν Λυκαβηττόν, ἡ δὲ Ἐρση καὶ Ἀγραυλος μανίᾳ ἀλοῦσαι ἔρριψαν ἔστατας κατὰ κρημνῶν· οὕτως δὲ μῆδος· εἴτα περιγράφεται δὲ πρὸς τὴν βόρειον κλιτύν τῆς Ἀκροπόλεως ναὸς τῆς Ἀγραύλου, τὸ σπήλαιον τοῦ Πανδρού μετὰ εἰκόνος, τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἀπόλλων Υπάκραιος), καὶ ἡ κρήνη Κλεψύδρα πρότερον Ἐμπεδὼ καλουμένη· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἡ βασιλόπαις Κρέουσα καταληφθεῖσα ἐξ ἀπροσδοκήτου ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ τῆς Λητοῦς ἐγένησε τὸν Ἰωνα, ἐνεκα δὲ τούτου ἡ ἀφιέρωσις τοῦ σπηλαίου εἰς τὸν Ἀπόλλωνα δὲν δύναται νὰ εἶναι νέωτέρα τῆς εἰς τῆς Ἀττικὴν ἐλεύσεως τῶν Ἰώνων, εἰσαγαγόντων αὐτὸς τὴν λατρείαν του Θεοῦ. Μετὰ τὴν σύντομον ταύτην περιγραφὴν τῶν ἐπὶ τῆς βορείου κλιτύος σπηλαίων μεταβαίνομεν εἰς τὴν κυρίαν Ἀκρόπολιν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΣΑΠΦΩ.

(ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(συνέχεια.)

Ἡ Σαπφὼ ἐσήκωσε τὸν καταγῆς πεσόντα πάπυρον καὶ προχωρήσασα πρὸς τὸ παράθυρον ἀνέγνω τοὺς ωραίους ἐν αὐτῷ στίχους, ἐν ᾧ δάκρυα ἀνέβλουζον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. —

Εἴτα ἐπέστρεψε πρὸς τὰς κόρας καὶ εἶπε.

— Σήμερον ἀπέθανε ποιήτρια, ἡτις ἐδὲ ἐξη ἥθελεν ἐπισκιάσει τὴν δόξαν τῆς Λεσβίας ἀηδόνος. Τιμήσωμεν τὴν μνήμην τῆς, τίμωντες τὸ ποίημά της, ὅπερ ἐποίησεν ἔχουσα ἥδη τὸν θάνατον εἰς τὰ στήμη τῆς! Ἄλλ’ αἰωνία θὰ μείνῃ ἡ μνήμη τῆς καὶ διοῦ θὰ γίνηται λόγος περὶ ποιητῶν, ἐκεῖ θὰ μνημονεύεται μετ’ ἀγάπης καὶ συμπαθείας τὸ δόνομα τῆς παρθένου καὶ προώρως ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀφαρπαγείσης ποιητρίας!

IX.

Ἡ Ἀνδρομέδα ἦτο δύστροπος καὶ ἀδύμως διαρκούσης τῆς ἀσκήσεως κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ βεβαίότης, ὅτι δὲ Πιττακὸς διέψυγε διὰ παντὸς τῶν χειρῶν τῆς καὶ εἴρε γαλήνην ἐν τῇ ἔρωσῃ καρδίᾳ τῆς Μνησιδίκης, καθίστα αὐτὴν σχεδὸν μανιώδη. Ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους τὸν παρηκολούμενος παντὸς κατὰ πόδας. Χωρὶς ν’ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ αὐτοῦ, ἐπειρίενε ζηλοτύπως ἔως οὐ ἐξήρχετο τῆς οἰκίας τῆς ἔρωμένης του, καὶ ἐπειτα διήρχετο ἀγρύπνους νύκτας διωκόμενη ὑπὸ τοῦ δαίμονος τοῦ μίσους καὶ τοῦ φθόνου. Ἐν

τοιαύτῃ καταστάσει τὰ θέλγητρά της βεβαίως δὲν ἐκέρδαινον. Ἐγινεν ἴσχυντέρα, τὰ χαρακτηριστικά τῆς ἀπεσκληρύνθησαν, ἦτο πάντοτε δύστροπος, δέσμυμος, ἰδιότροπος καὶ τόσον ἀνυπόφορος ἐν τῇ ἰδίᾳ της οἰκίᾳ, ὡςτε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀλκαῖος ἥρχισε νὰ βαρύνηται τὸν ἔρωτά της καὶ δὲν τὴν ἐπεσκέπτετο πλέον τόσον τακτικῶς. Ἐρεμιζόμενος ἥδη καὶ δυσανασχετῶν συγχάκις ἐνεθυμεῖτο τὸ παρελθόν καὶ τὴν Ἡρινναν, πολλάκις δὲ τῷ ἐπήρχετο ἡ ἰδίᾳ γὰρ ἐπανορθώσῃ τὸ κατ’ αὐτῆς διαπραχθὲν σφάλμα. Ὁτε δημος πλήρης μετανοίας ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀπόστως ἐγκαταλειφθείσης ἔρωμένης, εῦρεν αὐτὴν νεκράν.

Ἡ Ἀνδρομέδα ποτὲ δὲν εἶχεν ἀγαπῆσει ἀληθινὰ τὸν Ἀλκαῖον. Εἰς τοῦτο τὴν εἶχε παρακινήσει τὸ μῆσος πρὸς τὰς μαθητρίας τῆς ἀντιζήλου της, καὶ ματαιοφροσύνη καὶ ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ ἀμετρος αὐτῆς φιλαρέσκεια. Ἡ ἄγρα της ἐπέτυχεν. Ὁ Ἀλκαῖος, φιλάρεσκος καὶ αὐτός, ἀσταθής, εὐκόλως κορεννύμενος ἐκ τῶν ἀπολαύσεων καὶ κακομαθημένος ὑπὸ τῆς εὐνοίας τῶν γυναικῶν περιεπλάκη εἰς τὰ δίκτυα καὶ συνελήφθη. Καὶ αἱ πρώται θωπεῖαι τῆς νοήμονος ταύτης καὶ φιληδόνου γυναικὸς ἥρκεσαν νὰ τὸν κάμωσι νὰ λησμονήσῃ, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ καὶ δὲν ἰδιος, τὰ φιλήματα τῆς τρυφερᾶς καὶ παρθενικῆς του ἔρωμένης.

Ἄλλ’ εἰς τὴν Ἀνδρομέδαν δὲν ἦτο τώρα εὑχάριστον,

ὅτι αὐτὸς ήθελε πάλιν να λύσῃ τοὺς δεσμούς καὶ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς μαρτίας, δι' ἡς τὸν ἐκράτει ὑποχείριον πάντοτε πλησίον της. Τοιουτοτρόπως ἐφοβεῖτο μὴ χάσῃ ἐκτὸς τοῦ ἀληθοῦς ἔρωμένου της, ὅπτις δι' αὐτὴν ἦτο πλέον διὰ πάντὸς χαρμένος, καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ φευδοῦς αὐτῆς ἔρωτος καὶ τῶν ὑπολογισμῶν της.

Αὐταὶ αἱ σκέψεις καὶ αὐτοὶ οἱ φόβοι κατέστησαν αὐτὴν σήμερον διαρκοῦντος τοῦ μαθήματος τέσσαρας ἀπρόσεκτον καὶ εὐερθίστον. Ἀφ' οὗ ἀπομακρύνθησαν τὰ κοράσια της ἔμενεν ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους καθημένη εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν καὶ ῥεμβάζουσα, ἐπειτα ἔλαβε τὸν καθρέπτην καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἀμαρτίας εἰδὲν ἐν αὐτῷ τὴν ἀγρίαν ἔκφρασιν τῆς μαρ-

— 'Ο.'Αλκαῖος ἐπῆγε καὶ ἐθρήνησεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεκρᾶς.

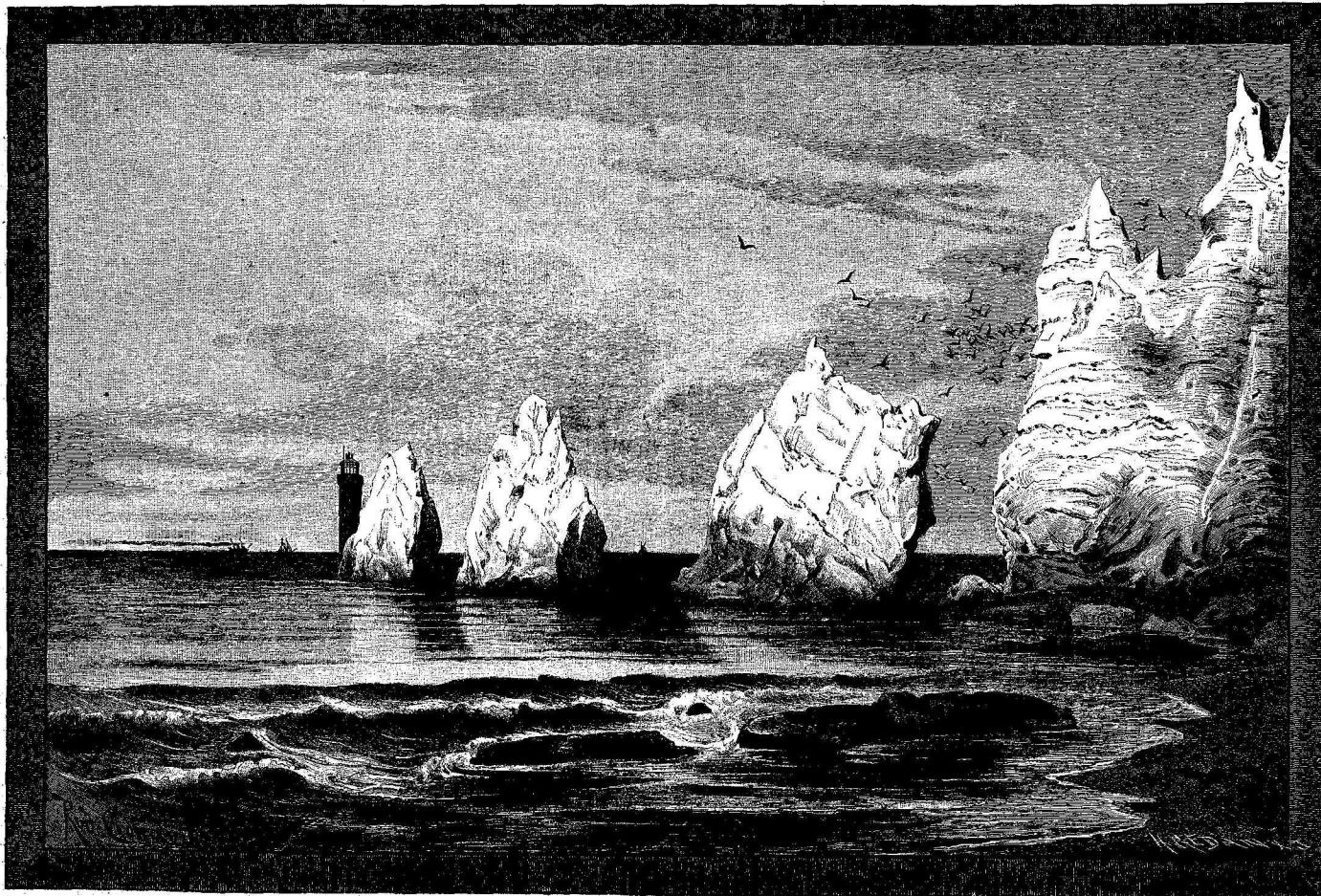
'Η Ἄνδρομέδα ὡπισθοχώρησεν ὀλίγα βήματα, ἐπειτα ἥρπασε τὴν δούλην ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ εἶπε:

— Ψεύδεσαι, ἀχρέα, εἰπὲ ὅτι φεύδεσαι!

'Η δούλη κατελήφθη ὑπὸ τρόμου καὶ ἤγωνέετο ν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν τῆς δεσποίνης της.

— 'Οχι, ὄχι, εἶνε ἀλήθεια, μαζῇ μὲ αὐτὸν ἥσαν ἔκει καὶ οἱ μαθήτριαι τῆς Σαπφοῦς.

— 'Ἐξω γρήγορα! — ἐφώνησε τώρα ἡ Ἄνδρομέδα. — 'Ἐξω! Δὲν εἴμαι παλά. Ζαλίζομαι. 'Ἐχω ἀνάγκην ἡσυχίας. Καὶ ἀπομακρυνθείσης τῆς θεραπαινίδος κατέπεσεν ἐπὶ

ΑΙ ΒΕΛΟΝΑΙ.

Εἰκὼν ὑπὸ Cronau.

φῆς της καὶ τὰς ρύτιδας τοῦ μετώπου της, τὰς ὁποίας ἡρχισε νὰ φαύῃ διὰ τῶν δακτύλων της ὡςαν νὰ ἠθελε διὰ τῆς ἐλαφρᾶς ταύτης τριβῆς νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ. Τόσον ἦτο βυθισμένη εἰς τὴν θέαν τοῦ προεώπου της, ὡςτε δὲν παρετήρησε τὴν εἰςελθοῦσαν νεαράν δούλην, η ὁποία ἔμφροντις ἐστάθη καὶ ἐπερίμενε τὴν διαταγήν, ὅπως διακόψῃ τὴν σιωπήν.

Τέλος ἐστράφη ἡ Ἄνδρομέδα καὶ τὴν ἡρώτησε τί ἠθελε.

— 'Ἐχω μίαν καλὴν εἰδῆσιν, κυρία.

— Τί; αὐτὸς εἶνε δι' ἑμὲς σπάνιον. Λέγε!

— 'Εμαδα ὅτι σήμερα τὸ μεσημέρι ἀπέθανεν η Ἡριννα!

— Δὲν εἶνε ἀσχημη ἀυτὴ η — εἰδῆσις εἶπεν η Ἄνδρομέδα. — 'Ιδού, λάβε τὸ δῶρόν σου.

Καὶ ἐξήγαγε μικρὸν ἀργυροῦν δακτύλιον καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὸν εἰς τὴν δούλην.

— 'Εχεις καὶ ἄλλην καρμίαν καλὴν εἰδῆσιν;

ἔδρας καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν της τὸ πρόσωπον. Ἐπειτα ἀνεπήδησεν ἐκτος ἑκατῆς ἐκ τῆς θέσεώς της καὶ ἤρχισε νὰ διασκελίζῃ τὸ δωμάτιον της.

— 'Α! — ἀνεφώνησε — θὰ χάσω λοιπὸν καὶ τοῦτον, ὅπως ἔχασα τὸν Πιττακόν! Δὲν θὰ πραγματωθῇ τὸ ὄνειρόν μου καὶ θὰ φύγω ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον περίγελως τῶν ἔχθρῶν μου καὶ χλευαζομένη ἀπὸ ἔκεινους, διὰ τὸν ἔρωτα τῶν δόπιον τόσον ἐκοπίασα! Ναί, τὸ αἰσθάνομαι, ἔχασα πλέον τὸν Ἀλκαῖον. διὰ παντός. Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ποτέ πλέον δύσισι εἰς ἔμε! Ἐμὲ ἐβαρύνθη πολὺ ταχύτερον, παρὰ τὴν Ἡρινναν! 'Ω, διατὶ ἔδιδον πίστιν εἰς τοὺς δρόκους τοῦ ἀθλίου τούτου, δ ὁποῖος τοσάκις ἐδείχθη ἐπίσκοπος; Άλλα δὲν θὰ πω παράσχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μὲ ἵδη ταπεινωμένην. Θὰ προλάβω τὸν κόσμον καὶ θ' ἀφήσω τὴν κοινωνίαν αὐτῆς, ὅπου μοὶ ἦτο προωρισμένον μόνον ν' ἀκο-

λουθώ τοὺς ἀλλούς καὶ νὰ ἥμαι κατωτέρα των! — Ἀλλὰ θὰ καταφέρω ἀκόμη ἐν κτύπημα, διὰ νὰ μὲν οὐδὲν πάντοτε, ἐν κτύπημα κατὰ τῆς ἀχριστίας, μεῦτος ἡς μὲν ὕθησαν μακράν των! — Θὰ προσκαλέσω ἐδῶ τὴν Μνησιδίκην καὶ θὰ ἔξετασω ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν καρδίαν, η̄ ὅποια ἔδεσμευσε τὸν μέγαν πολιτικὸν ἄνδρα — τὴν μικρὰν ἔκεινην καρδίαν — καὶ ἐγέλασεν εἰρωνικῶς — η̄ ὅποια ἐπροτιμήθη ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου. Πρέπει νὰ ἥμαι βεβαία διὰ νὰ μὴ πλανηθῶ. Τότε δὲ θὰ πλήξω ἀπαξὲ ἔτι ἐκεῖνον, οὐδὲν τόσον μὲν προσέβαλε διὰ τῆς ἀγνωμοσύνης του! Ἀλλὰ μὲν ὅπλον θανατηφόρον, διὰ νὰ μὴ συνέλθῃ ταχέως πάλιν! Ἀλλὰ πᾶς! Τί πρέπει νὰ τὸν κάμω; Πρέπει νὰ τρέξω εἰς τοὺς δρόμους, νὰ φωνάξω τὸν λαὸν, καὶ νὰ εἴπω μεγαλοφώνως, ὅτι δὲν ἔγνωστοποίησε τίποτε περὶ τῆς σύνωμοσίας τῶν εὐγενῶν κατὰ τῆς ἑλευθερίας τοῦ λαοῦ καὶ ἐπομένως εἶνε προδότης; Ἡ ὑπόληψίς του ὅμως εἶνε στερεὰ θεμελιωμένη καὶ δὲν θὰ κατορθώσω τίποτε. Θὰ με ἐπιπλήξουν μόνον ὡς τρελλήν! — Ἀλλὰ στάσου, εὔρον τὸ μέσον! Ἡ Μνησιδίκη πρέπει ν̄ ἀποθάνῃ! Ἄ, διατί μοι ἔρχεται ἡ λαμπρὰ αὐτὴ ἴδεα τέσσον ἀργά; Διατί, ὁ Ἀθηνᾶς, τώρα μόλις φωτίζεις τὸν γοῦν μου; Αὐτὸν εἶνε τὸ τραῦμα, τὸ δόποιον θὰ φονεύσῃ τὴν εὐπλαστὸν καρδίαν του! Δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τὸ μποφέρη καὶ θ̄ ἀποθάνῃ! — Μικρὸν ποτήριον λεσβίου οἶνου εἶνε τὸ αὖθιτον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Θὰ τὸν πίη χωρὶς καρμίαν ὑποψίαν καὶ ἔπειτα — ἐγὼ θριαμβεύω! — Μετὰ τὴν ἵκανοποίησιν αὐτὴν εἴμαι ἑτοίμη νὰ καταβῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸν "Ἀδην." Ἐπακούσατέ μου, ὁ εὑμενεῖς Ἑρινύες, καὶ ὀδηγήσατε τὴν ἐκδικητικήν μου χεῖρα! — Ταχέως ὅμως τώρα εἰς τὸ ἔργον, τὸ δόποιον πρέπει νὰ ἔηνε τελειωμένον πρὶν ἡ τὸ ἄρμα τοῦ ἥλιου καταβυθισθῇ εἰς τὰ κύματα τοῦ Ὡκεανοῦ.

Καὶ ἐγερθεῖσα διημύθη πρός τι ἑρμάριον, δόποιν ἔλαβε μικρὸν φύλλον παπύρου, ἐφ̄ οὐδὲν διὰ καλάμου ἔχάραξε τὰς ἔξτης λέξεις:

"Ἄνδρομέδα τῇ Μνησιδίκῃ. Ἐλθὲ μετὰ τῆς κομιζούσης τὸ παρόν μου ὅσον τὸ δύνατὸν τάχιον εἰς τὴν οἰκίαν μου, διότι ἔχω νὰ σοὶ ἀνακοινώσω τι, δὲν οὖτος δύνασαι νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν ἐνὸς σημαντικοῦ ἀνδρός."

Καὶ σφραγίσασα τὸν πάπυρον ἔκάλεσε τὴν θεραπαινίδα,

η̄ ὅποια τῇ εἶχεν ἀναγγείλει τὸν θάνατον τῆς Ἡρίνης, καὶ διέταξεν αὐτὴν νὰ φέρῃ τὸν κύλινδρον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μνησιδίκης καὶ νὰ περιμένῃ ἐκεῖ ἔως οὗ λάβῃ ἀπόκρισιν.

"Ἐπ̄ ὀλίγον ἔμεινεν ἡ Ἀνδρομέδα βυθισμένη εἰς σκέψεις, εἴτα δὲ ἐτρέξεν εἰς τὸν κῆπον, διημύθη πρός τινα πρασιάν εἰς τὸ βάθος του καὶ ἔκοψε διά τινος κερατίου μαχαιρίου ὀλίγα φύλλα φυτοῦ τινος, κωνείου δνομαζόμενου, τὰ δόποια ἔφερεν ἀπίσω εἰς τὸ δωμάτιον, κατέκοψεν εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ ἔρριψεν εἰς δοχεῖον πλήρες οἶνου. Ἐπὶ ήμίσειαν ὥραν ἴστατο καὶ ἔβλεπεν ἀτενῶς τὸ μγρόν, ὡς εἰς θέλουσα νὰ ἔξιγνιάσῃ τὴν θανατηφόρον ἀλλοίωσιν τοῦ ποτοῦ, μόλις δὲ ὅτε ἤκουσε θόρυβον βημάτων εἰς τὸ προαύλιον ἐσήκωσε τὸ δοχεῖον καὶ ἐκένωσε τὸ ἐν αὐτῷ ὑγρὸν εἰς δύο κρυστάλλινα κύπελλα, τὰ δόποια ἴσταντο ἔτοιμα.

Μετ' οὐ πολὺ ἐξῆλθον αἱ δύο κόραι εἰς τὸν θάλαμον, ἡγουμένης τῆς Μνησιδίκης, η̄ ὅποια ἐφόρει ἐρυθρᾶν ἐσμῆτα καὶ ἔκρατει εἰς τὴν χεῖρα ρίπιδιον. Τὸ ὡραῖόν της πρόσωπον ἦτο καταπόρφυρον ἐκ τῆς ταχείας πορείας καὶ οἱ δρυμαλμοί της μετὰ δειλίας καὶ φόβου ἡτένιζον τὴν Ἀνδρομέδαν. Αὕτη τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν παρεκτήνησε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ εἰς τις σκιερὸν μέρος τοῦ κήπου, ἐν φυγγάρων ἔνευσεν εἰς τὴν δούλην μετ' ὀλίγον νὰ φέρῃ τὰ δύο κρυστάλλινα κύπελλα εἰς τὸν κῆπον.

"Αμα ἐκάθησαν ἐγγὺς ἀλλήλων εἰς τὸν κήπον εἴπεν ἡ Ἀνδρομέδα. — Νά με συγχωρήσῃς ὅτι κατὰ τὴν ἀσυνήθη ταύτην ὥραν — διότι ἀκριβῶς θὰ ἐγευματίζετε τώρα — σὲ προσεκάλεσα καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ γνωρίζω, ἐάν πράγματι ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὸ πρόσωπον, χάριν τοῦ δόποιου ἐπεθύμουν νά σοι δημιλήσω. Γνωρίζεις τὸν Πιττακόν, τὸν πρῶτον πολίτην τῆς πόλεως;

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα προεβλεψεν ἀσκαρδαμυκτεῖ τὴν γεαρὰν κόρην, η̄ ὅποια ἔγινε καταπόρφυρος καὶ κατεβίβασε τοὺς δρυμαλμούς.

— Ναί, τὸν γνωρίζω — ἀπεκρίθη ταπεινῇ τῇ φωνῇ η̄ Μνησιδίκη.

— Αὐτὸν ὅμως δὲν ἀριεῖ, διότι ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ μάθω, ἐάν ἔχῃς ἐνδιαφέρον μπέρ αὐτοῦ καὶ τῆς ζωῆς του, ἐπειδὴ τὸν ἐκτιμᾶς, η̄ τὸν σέβεσαι, η̄ τὸν ἀγαπᾶς.

(ἐπεται συνέχεια.)

1. ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ (ἐν σελ. 97).

2. Η ΑΡΙΑΓΗ ΤΗΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Paul Schobelt (ἐν σελ. 101), μετ' ἀρθρ. ὑπὸ Σπυρίδωνος Παγανέλη.

3. Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΔΕΞΙΟΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Anton Rotta (ἐν σελ. 105). Η εἰκὼν αὕτη παριστᾷ σκηνήν, συγχάνοις ἐπαναλαμβανομένην ἐν ταῖς οἰκογενείαις, ὅπου ὑπάρχουσι μικρὰ παιδία. Ο μικρός, ὡς φαίνεται, ἔθραυσεν ἀγγεῖον τι καὶ ἐκόπη εἰς τὸν δάκτυλον· η̄ μήτηρ δένει διὰ λινῆς ταινίας τὸν δάκτυλόν του ἐνῷ η̄ μάμην προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

4. ΑΙ ΒΕΛΟΝΑΙ. Εἰκὼν ὑπὸ Cronau (ἐν σελ. 108).

Αἱ βελόναι (needles) εἶναι βράχοι ἐκ κυρωλίας ἔξέχοντες τῆς θαλάσσης παρὰ τῇ νήσῳ Wight, ὄνομαζόμενοι βελόναι απὸ ἀρχαίων χρόνων ὡς ἐν τοῦ σχῆματος τῶν κορυφῶν των. Διὰ τὸν ἐκ Γερμανίας εἰς Ἀμερικὴν μεταναστεύοντα εἴναι οἱ βράχοι οὗτοι τὸ σημεῖον τοῦ τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ, ἐνῷ εἰς τὸν ἔρχόμενον ἐξ Ἀμερικῆς προσφέρουσι τὸν πρῶτον χαιρετισμὸν τῆς Εὐρώπης.

5. Η ΜΙΚΡΑ ΠΛΥΝΤΡΙΑ. Εἰκὼν ὑπὸ P. Wagner (ἐν σελ. 112).